

тѣхъ, но и той си има едно украшение: на зачервеното му лице стърчи единъ топчестъ носъ, който винаги лъщи и се вижда отдалече, сякашъ е закаченъ на лицето му; виси и червенѣе за гордостъ на селото. Тримата стоятъ подъ орѣха и говорятъ, после тръгватъ, и само главата на Порчо стърчи изъ дълбоката пъртина на уличката. Но изведнажъ, когато всичко е вече решено, Дончо се спира и гледа приятелитѣ си.

— Защо стоишъ? — пита го Горчо.

— Не ща да съмъ всѣка година магарето.

— А какво искашъ да бждешъ?

— Благословникъ ще бжда.

Другитѣ двама почватъ да се смѣятъ изъ бѣлата тишина на улицата, после Порчо извива дългиятъ си вратъ и го пита:

— Ти да бждешъ благословникъ? Ти, съ твоя носъ, гдето може да изплаши децата на хората?

Млъкватъ отново, и тримата тръгватъ. Сега ще оставимъ коледаритѣ, за да видимъ какво става по кжцитѣ.

* * *

Въ двора на дѣдо Тилилейковата кжща тихо стоятъ натрупанитѣ отъ снѣгъ лозници и круши, отъ прозорчето струи жълта свѣтлина и огрѣва клонитѣ. Отъ тавана на голѣмата стая виси стара лампа, по пода е наслагана слама, а на сламата е наредена трапезата. Въ огнището пръщи и се разпуква голѣмиятъ пънъ, цѣлата кжща мирише на пълнени чушки и варени сливи. На трапезата е сложена прѣсна пита съ замѣсена въ нея парá, сложенъ е и палешникътъ на ралото. Всички въ кжщата говорятъ тихо. Баба Тилилейковица шета съ тихи стѣпки изъ кжщи. Когатъ всички се събератъ въ стаята, дѣдо Тилилейко грабва голѣмата брадва и излиза на двора, придруженъ отъ най-стария си синъ. Бѣлата зимна нощъ свѣти съ хилядитѣ искри по снѣга, въ овощната градина